

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Duda Attila Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Duda Attila ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a Dr. Papp Dezső Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Papp Dezső ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. július 12. napján meghozott 38.P.22.753/2015/98. számú ítélete ellen az alperes részéről 99. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 457.200 (négy százötvenhétezer-kétszáz) forintról 408.600 (négy száznyolcezer-hatszáz) forintra, a 2018-tól fizetendő járadékok közül a szeptember 30-tól esedékes 25.400 (huszonötezer-négy száz) forintot 20.000 (húszezer) forintra, az 53.400 (ötvenháromezer-négy száz) forintot 40.704 (negyvenezer-hétszáz négy) forintra leszállítja, a késedelmi kamatfizetésének kezdő időpontját 213.600 (kétszáz tizenháromezer-hatszáz) forint után 2016. február 9. napjában állapítja meg.

A felperest a le nem rótt 144.914 (száz negyvennégyezer-kilencszáz tizennégy) forint illeték megfizetése alól mentesíti, és megállapítja, hogy azt az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 360.300 (háromszázhatvan ezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 1992. február 2-án az alperesnél biztosított gépjármű utasaként közlekedési balesetben gerincvelő sérülést szenvedett, melynek következtében lebénult. A felperes 2010. szeptember 6-án kártérítés iránt indított pert az alperessel szemben. Kárigényének részeként a társasházi lakása akadálymentes megközelítése lehetővé tételével kapcsolatos kiadásai megtérítését kérte. Az elsőfokú bíróság, az Ítéltábla által jogerőre emelt részítéletével - az akadálymentesítés költségének kivételével - a felperes perben érvényesített további kárigényét elbírálta.

Az ezt követően fennmaradt keresete szerint felperes 5.451.113 forint lépcsőlift kiépítésével kapcsolatos kiadása, valamint 2014. március 1-től késedelmi kamat, továbbá 2014. április 1-től havi 6.350 forint liftkarbantartási költség járadék megfizetését kérte alperestől. Nem ellenezte, hogy a bíróság a biztosító által 2003. január 14-én ún. treppenkuli megvásárlására fizetett költségelőleget a teljesítésébe beszámítsa. Előadta, hogy a társasházban a lépcsőn való átjutáshoz korábban igénybe vett segítség lehetősége megszűnt. A treppenkulit nem vásárolta meg, mert az nem volt alkalmas problémájának megoldására, és 2014. év elején a társasházban lépcsőliftet építtetett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes követelése elévült, illetve a kísérő és gondozó, valamint a treppenkuli költségének megfizetésével a felperes kárát már megtérítette. A felperes ugyanis az akadálymentesítéssel kapcsolatos költségigényét már 2002-ben előterjesztette, ami alapján a következő év elején treppenkuli beszerzésére 595.000 forintot megfizetett. Ehhez képest a Ptk. 345. § (4) bekezdése szerinti három éves elévülési idő 2006-ig eltelt. Hivatkozott arra is, hogy a felperes akadálymentes közlekedése a kártérítéssel fedezett eszköz és segítség igénybevételével, vagy lényegesen kisebb költséggel járó műszaki megoldással (pl. rámpa) is megvalósítható.

Az elsőfokú bíróság ítéletével - a követelés elévülése miatt - a keresetet elutasította. Az ítélettel szemben a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla - további szakértői bizonyítás lefolytatása érdekében - a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az Ítéltábla az elévülés kérdésének megítélése során a következő tényeknek tulajdonított jelentőséget: Az elszenvedett sérülésének következtében a felperes 1992. február 2-án önálló közlekedésre alkalmatlanná vált. 2002. márciusától a korábban is igénybe vett személyi segítség mellett vagy helyett, felmerült valamilyen műszaki segédeszköz használatának a szükségessége a lépcsőn való átjutásához. Kérelmére az alperes 2003. január 14-én ún. treppenkuli beszerzéséhez költségelőleget fizetett. A felperes kipróbálását követően a treppenkulit az akadálymentes közlekedésének a megoldására nem találta alkalmasnak. Ezt követően 2009. október 19-én terjesztett elő a biztosítónál a lépcsőlift, illetve rámpa költségének a megtérítése iránti igényt, majd 2010. szeptember 6-án indított pert az alperessel szemben. A felperes végül lépcsőliftet építtetett a társasházban, amellyel kapcsolatban 2014. január 7-én 3.244.596 forintot, 2014. február 21-én 2.163.064 forintot, 2014. március 10-én pedig további 43.453 forintot fizetett meg a kivitelezőknek.

Az Ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperes károsodása a baleset időpontjában bekövetkezett. Utalt arra, hogy a felperes a perben nem a balesetből eredő tényleges vagy nem vagyoni kára, hanem az őt ért nem vagyoni hátrány csökkentéséhez szükséges kiadása megtérítését kérte [Ptk. 355. § (4) bekezdése]. Ebből következően károsodása nem a károkozó magatartással egyidőben, hanem a költség felmerülésének időpontjában történt meg, és a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés is ekkor vált esedékessé. Kifejtette: csak követelések tudnak esedékessé válni és elévülni. A költség tényleges felmerülését megelőzően a felperesnek nem volt kártérítésként érvényesíthető követelése. Nem volt ezért jelentősége annak, hogy a még fel sem merült kiadásai érvényesítése érdekében milyen jogi lépéseket tett. Az esedékessé sem vált igény esetében ugyanis az időmúlás következményei nem alkalmazhatók. Az a körülmény, hogy a bírói gyakorlat a Ptk. 355. § (4) bekezdés alapján lehetővé teszi a kár elhárításához vagy csökkentéséhez szükséges jövőben esedékesé váló költségigények érvényesítését még nem jelenti azt, hogy ezekre az elévülés szabályai is vonatkoznának.

Az Ítélet tábla előírta, hogy az elsőfokú bíróság az új eljárásban az alperes indítványa alapján rendeljen el szakértői bizonyítást abban a kérdésben, hogy a felperes állapotára figyelemmel, és a lakóhelyét képező társasház körülményei között a lépcsőlift tekinthető-e a biztonságos akadálymentes közlekedését szolgáló egyedüli eszköznek, vagy azt az egy kísérő segítségével igénybe vett treppenkuli, illetve más műszaki megoldás (pl. rámpa, vagy más típusú, olcsóbb lépcsőlift) is megfelelően biztosítaná. Nyilatkoztassa a szakértőt arról, hogy a kiépített lépcsőlift esetén indokolt-e a negyedévenkénti karbantartás, illetve annak 20.000 forint költsége. Ha a szakértő szerint a felperes számára a treppenkuli megfelelő műszaki megoldás, akkor vizsgálja, hogy az alperes által megfizetett 595.000 forint előleg fedezte volna-e 2003-ban a treppenkuli megvásárlásának teljes költségét, és azt is, hogy 2014-ben egy ugyanilyen szerkezet megvásárlásával a felperesnek milyen költsége merült volna fel.

A felperes megismételt eljárásban fenntartott, végleges keresete szerint - az alperes 595.000 forint összegű részteljesítésének és annak 2003. január 14. és 2014. január 7. közötti időre számított 507.791 forint késedelmi kamatának az elszámolást követően fennmaradt - 4.348.322 forint beszerelési költségéből álló kára megtérítését, és ebből 2.141.805 forint után 2014. január 7-től, 2.163.064 forint után 2014. február 9-től, 43.453 forint után 2014. március 10-től a törvényes késedelmi kamat, valamint 2014. januárjától negyedévenkénti esedékességgel 25.400 forint karbantartási, és évenkénti esedékességgel 53.400 forint ellenőrzési költség járadék, valamint az ítéletig lejárt járadék után középátlagos késedelmi kamat megfizetését kérte az alperestől.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében kifejtettek fenntartásával a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét továbbra is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 4.348.322 forint és ebből 2.141.805 forint után 2014. január 7. napjától, 2.163.064 forint után 2014. február 21. napjától, 43.453 forint után 2014. március 10. napjától a kifizetésig, valamint 457.200 forint és ez után 2016. július 1. napjától, 213.600 forint és ezen összeg után 2016. január 1. napjától a kifizetésig minden naptári félév teljes idejére az adott naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat, továbbá véghatáridő nélkül, minden év március 31., június 30., szeptember 30. és december 31. napjáig, azaz negyedévenként 25.400 forint, 2018-tól minden év utolsó napjáig évente 53.400 forint, és 389.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 98.171 forint állam által előlegezett szakértői díj és 630.465 forint le nem rótt illeték, a felperest 144.914 forint le nem rótt illeték megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában az alperes elévülési kifogását - a Fővárosi Ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében kifejtettek megismétlése mellett - alaptalannak találta. Kiemelte, hogy a felperes károsodása nem a károkozó magatartással egyidőben, hanem a költségek felmerülésének időpontjában következett be, a kártérítés is ekkor vált esedékessé. A még nem esedékes igény esetében az időmúlás következményei nem alkalmazhatók.

Utalt arra, hogy a teljes kártérítés Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésében meghatározott elvéből adódóan a kártérítésnek nem a felperes lakásának elérését lehetővé tevő minimum követelménynek, hanem az akadálymentesítés lehetséges módjai közül annak biztosítására kellett alkalmasnak lennie, amely a legteljesebb mozgásszabadságot és önállóságot biztosítja a felperes számára. A lefolytatott bizonyítás eredménye, elsősorban **Személy1** kiegészített szakértői véleménye alapján a két közlekedési mód előnyeit és hátrányait értékelve megállapította, hogy a treppenkulival szemben a lépcsőlift jelentene a felperes számára optimális megoldást. A lifttel gyorsabb közlekedés lehetséges, a lifttel ellentétben a treppenkulihoz külön kiállást kellene létesíteni, akkumulátora pedig

2-3 naponként töltést igényel, amikor is használata kizárt. A treppenkuli érzékeny a lépcsők kialakítására és a lépcsőházban a lépcsők éle töredezetek. Értékelte, hogy a treppenkulit a felperes kipróbálta, de az nem vált be. Álláspontja szerint a felperes a kárenyhítési kötelezettségét bizonyítottnak nem mulasztotta el, az alperes ugyanis a szakvéleménnyel kétséget kizáróan nem igazolta, hogy létezik a felperes számára jobb, vagy olcsóbb megoldás.

A bíróság a szakvélemény alapján megállapította, hogy a ténylegesen felmerült kivitelezési költség nem eltúlzott, igazodik az általános piaci árakhoz, és a fenntartás tekintetében kifejezetten kedvező. A felperes életkörülményei, egészségi állapota, valamint a szakvéleményben részletezett szempontok alapján úgy foglalt állást, hogy a károsult által hajtott lépcsőlift nem biztosítaná számára a legteljesebb akadálymentességet. Álláspontja szerint a felperes bizonyította karbantartási és ellenőrzési költségei felmerültét és összegét is. A kivitelezési költségeket a kifizetésük igazolt időpontjától késedelmi kamattal terheltén ítélte meg azzal, hogy a február 9-i részköltsége esedékességét a felperes nem igazolta. A negyedévente és évente fizetendő fenntartási költségek esedékességének igazolása hiányában azok az adott időszak utolsó napján teljesítendők.

Az ítélettel szemben annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésében fenntartotta, hogy a felperes követelése a Ptk. 326. § (1)-(2) bekezdésére és 360. § (1) bekezdésére figyelemmel elévült. Az 1992. február 2-án elszenvedett sérülései következtében ugyanis a felperes már ekkor alkalmatlanná vált az önálló közlekedésre. Lakáskörülményeiben változás nem következett be, ezért a lépcsőkön való átjutásra szolgáló eszköz beszerzésének szükségessége a kerekesszékekbe kerülése óta fennállt. Hivatkozott arra, hogy a szerződésen kívüli károkért való felelősség szabályainak alkalmazása során az Európai Bíróság ítélete szerint jogilag tarthatatlan, hogy a kárigény elévülésének időpontja, a kár ténylegessége a felek egyéni észlelésének függvényében módosul. A felperes kárigénye pedig - a biztosító 2003. január 14-én történt térítését elévülést befolyásoló magatartásnak való tekintése esetén is - a bírósági igényérvényesítés időpontjában már elévült. A felperes a teljesítéstől számított három éven belül elmulasztotta jelezni, hogy a kiutalt költség a készülék beszerzéséhez nem elegendő, vagy, hogy az eszköz a célnak nem felel meg. Az a jogi álláspont, ami szerint az esedékesség a költség tényleges felmerülésétől számít, a végtelenségig tágítaná az elévülést.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes akadálymentes közlekedése kizárólag a megvalósított lépcsőlifttel biztosítható. Sérelmezte, hogy a bíróság indokolás nélkül kirekesztette a bizonyítékok köréből **Személy2** korábbi szakvéleményeit, melyek a treppenkulit a lépcsőlifttel egyenértékű megoldásnak tekintették. Utalt arra, hogy a szakértők valójában a műszaki színvonal alapján döntöttek el, hogy a lépcsőlift jobb megoldás, azt ugyanakkor egyik szakértő sem vitatta, hogy a célnak mindkettő megfelel, csak az egyik alacsonyabb színvonalú. Álláspontja szerint a Ptk. 355. § (4) bekezdése nem értelmezhető akként, hogy a károkozónak kötelessége, hogy a kárt a lehető legteljesebb módon és a legjobb körülmények biztosításával térítse meg. A törvényhelyhez fűzött Ptk. magyarázat szerint a károkozót csak a feltétlenül szükséges és átlagos mértékű kár megtérítésére lehet kötelezni, ez áll összhangban a Ptk. 340. § (1) bekezdésének szabályával is. Sérelmezte, hogy a lépcsőlift kizárólagos alkalmasságának megállapítását a bíróság olyan körülményekre alapította, melyek a szerkezet műszaki tartalmán kívül estek.

Állította, hogy a szakvélemények hiányossága miatt nem állapítható meg, hogy a felperes valóban a piacon elérhető legolcsóbb lépcsőliftet szerezte-e be. A szakértő továbbá arra sem adott választ,

hogyan a gyártók által forgalmazott felújított lépcsőliftek miért nem megfelelőek, illetve azokat milyen áron lehetett volna beszerezni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a karbantartási és ellenőrzési költségekben is alaptalanul marasztalta. A Ptk. alapján ugyanis csak ténylegesen felmerült költségek megtérítésére kötelezhető. A felperes pedig a díjak megfizetését számlákkal nem igazolta, és a szakvélemény alapján kérdéses, hogy a negyedévente felmerülő 20.000 forint bruttó vagy nettó összeget jelent-e.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelése alapján állapította meg a tényállást, és abból helytálló jogi következtetést vont le. Az Ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében kifejtettekre figyelemmel, a felek elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatai és a megállapítható tények alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy követelése nem évült el. Az Ítélet tábla álláspontjának helyességét erősítik Fézer Tamás: A kártérítési jog magyarázata című könyvében kifejtettek is. Az alperes által hivatkozott EUB döntésre figyelemmel kiemelte, hogy Magyarországon nincs precedens jog, az eseti döntés a bíróságot nem köti, ilyen kötöttség a Pp. 4. § (1) bekezdéséből sem következik, továbbá az, mivel a döntésre az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott, a Pp. 235. § (1) bekezdésének szabálya folytán az a másodfokú eljárásban már nem vehető figyelembe. Hangsúlyozta, hogy az alperes maga is elismeri, hogy csak részleges kártérítést nyújtott, ebből következően költségei meg nem térített részét jogszerűen érvényesíti. A lépcsőlift költsége később és igazoltan merült fel, és az alperes részteljesítését a keresetpontosításában figyelembe vette. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság azért **Személy1** szakvéleményét fogadta el, mert őt tekintette a perben felmerült szakkérdés megválaszolására kompetensnek. A szakkérdésnek minősülő műszaki színvonal mellett azonban a bíróságnak további tényeket is mérlegelnie kellett döntése során. Álláspontja szerint az alperes rosszhiszeműen állítja, hogy nem bizonyította a rendszeresen felmerülő költségeit, mert a negyedéves karbantartási számlákat mindig megküldte részére, és arról az alperes a párhuzamosan folyó, járadék felemelése iránt indított perből bizonyosan tudomással bír. Ennek ellenére fellebbezési ellenkérelméhez karbantartási számlákat és ellenőrzési jegyzőkönyvet csatolt.

Az ítéletnek a felperes késedelmi kamatigényét elutasító, fellebbezéssel nem támadott rendelkezése a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedett.

A fellebbezés kis részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a keresetleszállítással nem érintett kereseti kérelmek kivételével az Ítélet tábla a döntésével és annak indokaival is javarészt egyetértett.

Az elsőfokú bíróságnak az elévülés megítélésének kérdésében elfoglalt - a hatályon kívül helyező végzésben kifejtettekben alapuló - álláspontját az Ítélet tábla teljes egészében osztotta. Az elsőfokú bíróság jogi érveléséből az Ítélet tábla azt emeli ki, hogy a felperes nem a balesetből eredő tényleges vagy nem vagyoni kára, hanem az őt ért nem vagyoni hátrány csökkentéséhez szükséges kiadásának a megtérítését kérte [Ptk. 355. § (4) bekezdése]. Kára ezért nem az önálló közlekedésre alkalmatlanná válásával, hanem költségei felmerülésének időpontjában következett be, és a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés is csak ekkor vált esedékessé.

A bírói gyakorlat ugyan lehetővé teszi a kár elhárításához vagy csökkentéséhez szükséges jövőben esedékessé váló költségigények érvényesítését. A még nem esedékes igényekre azonban az időmúlás következményei, az elévülés szabályai nem alkalmazhatók, ugyanis csak követelések

tudnak esedékessé válni és elévülni. Ebből következően költségei tényleges felmerülését megelőzően a felperesnek sem volt kártérítésként érvényesíthető követelése. Nem volt ezért jelentősége annak, hogy a kártérítés esedékessé válását megelőzően a még fel sem merült kiadásai érvényesítése érdekében milyen jogi lépéseket tett.

A fellebbezésben hivatkozott EUB döntés az elsőfokú bíróság elévülés kérdésében elfoglalt álláspontjának a helyességét nem befolyásolta. Abban az ügyben ugyanis az Európai Bíróság azt fejtette ki, hogy a kár bekövetkezése objektív tény, amely független a károsult szubjektív tudattartamától. A perbeli esetben azonban az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását nem a kár bekövetkezésének az arról való tudomásszerzéssel való azonosítása miatt találta alaptalannak.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a Ptk. felelősségi rendszerének az a célja, hogy a károsultat a károsodás előtti helyzetbe hozza. A PK 44. számú állásfoglalásban kifejtettekből következően a károsult és a felelős személy viszonyának, az eset körülményeinek és a törvényben előírt szempontoknak a figyelembevételével azt a kártérítési módot kell alkalmazni, amely a teljes jóvátétel elvének gyakorlati érvényesülését a legcsekélyebb sérelemmel és a legeredményesebben biztosítja. Gerincvelő sérülésből eredő bénulás esetén az eredetinek megfelelő egészségi állapot nem állítható helyre. Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy ebben a helyzetben csupán a feltétlenül szükséges és átlagos mértékű kár megtérítésére kötelezhető. Az Ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a kárért felelős személynek ilyen esetben a kártérítéssel a károsultat olyan helyzetbe kell hoznia, ami a legteljesebb mértékben megközelíti a kár elszenvedését megelőző, ép és egészséges állapotát.

Személy1 szakértő véleménye szerint a felperesi társasház adottságai miatt a felperes számára a lépcsőlift tekinthető az egyedüli biztonságos akadálymentes közlekedési megoldásnak. A **Személy2** által adott kiegészített műszaki szakértői vélemény lényegében ezzel egyezően azt tartalmazta, hogy a treppenkuli műszaki szempontból a felperes társasházi körülményei között nem megoldás az akadálymentesítésre, a felperes mozgáskorlátozottságának megszüntetésére (kiegészítő szakértői vélemény 9. oldal, illetve 57. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal). Az alperes ezért alaptalanul hivatkozott arra, hogy a **Személy2 vezetéknéve**-féle szakvélemény értékelése az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésekre vezetett volna. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes akadálymentes közlekedésének a lehetőségét biztosító eszközök alkalmasságának a megítélése során az eszközök műszaki adottságait nem önmagában, hanem a felperes személyes körülményeihez képest vizsgálta. Mindezeket figyelembe véve pedig a bizonyítékok helyes értékelése alapján marasztalta a lépcsőlift kiépítésének költségeiben az alperest.

Személy1 más műszaki megoldások (pl. rámpa, emelő) megvalósításának a lehetőségét is vizsgálta, de azokat az adott társasházi körülmények között elvetette. Az alperes állításával ellentétben a felperes - a megismételt eljárás során 4/F/3. alatt - csatolt lépcsőlift kiépítésére vonatkozó további árajánlatokat, és ezek mindegyike a megvalósultnál magasabb árat tartalmazott. A szakértők pedig kifejezetten nyilatkoztak is arra nézve, hogy a kiépítés költsége a piaci árakhoz képest nem volt eltúlzott, a fenntartási költségek pedig kimondottan kedvezőek. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy kárenyhítési kötelezettségét a felperes bizonyítottan nem mulasztotta el.

Az alperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a marasztalása szerinti karbantartási és ellenőrzési költségeit a felperes nem igazolta. A megismételt eljárásban ugyanis felperes 6/F/9. alatt számlát és vizsgálati megrendelőt csatolt. Az ezekben feltüntetett költségek (25.400 forint, illetve 53.340

forint) az áfát tartalmazták, melyekhez képest az **Személy1** szakértő véleménye szerinti havi 20.000 forint indokolt karbantartási költség nyilvánvalóan a nettó összegre vonatkozott.

A fellebbezési ellenkérelemhez mellékelte számlák alapján az alperes kifogásolta a lift karbantartási és ellenőrzési költségekre megállapított járadékok összegét. A felperes ezt követően a fellebbezési tárgyaláson járadék igényét a karbantartási költségek tekintetében 2016. márciusától havi 20.000 forintra, az ellenőrzési költségek vonatkozásában 2018. évtől kezdődően évi 40.704 forintra leszállította. Az Ítélet tábla ezért az alperes marasztalását a leszállított keresetnek megfelelően leszállította. A járadék összegének változása az ítélet szerint lejárt járadékok közül csak a karbantartási költségek pótlására szolgáló járadék összegét érintette [2016. márciusig 9 x havi 25.400 forint, ezt követően 9 x havi 20.000 forint], figyelemmel arra, hogy az ellenőrzési költség megállapított járadékból az elsőfokú ítélet időpontjáig a 2018. évi járadék még nem vált esedékessé.

Az Ítélet tábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a 213.600 forint lejárt járadék után a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját a Pp. 215. §-ába ütköző módon, a kereseti kérelmen túlterjeszkedve határozta meg. A felperes ugyanis - a 83. sorszám alatt benyújtott keresetpontosítása szerint - késedelmi kamatra csupán 2016. február 9. napjától kezdődően tartott igényt. Az elsőfokú bíróság továbbá annak figyelmen kívül hagyásával kötelezte a pervesztessége arányában illeték fizetésére a felperest, hogy költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján azt az államnak kellett volna viselnie. Az érintett ítéleti rendelkezések megváltoztatására az Ítélet táblának a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján azért volt lehetősége, mert az alperes fellebbezése a kereset teljes elutasítására irányult, a le nem rótt illeték viselése tekintetében pedig a felülbírálat korlátai nem érvényesültek.

A kifejtettetekre tekintettel az Ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

A fellebbezés csak olyan részben vezetett eredményre, melynek a pernyertesség-pervesztesség arányára kihatása nem volt, ezért az Ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes képviselőjének a fellebbezési eljárásban kifejtett tevékenységével arányos ügyvédi munkadíj, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazott 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte az alperest.

Budapest, 2018. december 11.

Világhy né dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Csóka István s.k.
s.k.

előadó bíró

dr. Lente Sándor

bíró